

gjøres paa en meget lempeligere Maade, ved Overenskomst imellem Regjeringen og Rigsdagen, da jo Rigsdagen visseilig ikke vil undlade at tage Hensyn til de Billighedsgrunde, der i dette Tilfælde i saa høi Grad skulle tale for Vedkommende. Hvad angaaer selve Retsspørgsmaalet, da skal jeg ikke gaae videre ind derpaa; jeg troer, at Udvalgets Mening i saa Henseende er tilstrækkeligt motiveret i Betænkningen. Jeg skal kun tillade mig tvende Uttringer i denne Henseende, for det Første den, som ogsaa er antydet i Betænkningen, at, selv om det kunde ansees for afgjort, at der i Resolutionen havde været meent den saakaldte „grundlovgivende Rigsforsamling“, saa maa det dog antages, da Pensionsloven ikke kom frem paa denne Rigsforsamling, at den forbeholdte Revision maatte henstaae indtil Pensionsloven kunde bringes istand paa en senere Rigsdag. Resolutionens egentlige Mening kan jo dog, som det forekommer mig, fornøftigvis alene antages at være, at en Revision af denne Pension skulde skee, naar Pensionsloven var udkommen, efterat den var forhandlet med Folkerepræsentationen; dette maatte man holde sig til som det Væsentlige. Det mindre Væsentlige var, om Pensionsloven maatte blive forhandlet af en overordentlig Folkerepræsentation eller af den sædvanlige og regelmæssige, og det kunde ikke med nogen Nødvendighed antages at være Meningen, at dette skulde have nogen Indflydelse paa Forbeholdets Virksomhed. Den anden Uttring, jeg vilde tillade mig, er, at jeg virkelig ikke kan forstaae, hvorledes den anden af de midlertidige Paragrapher i Grundloven skulde, saaledes som den ærede 1ste Landssthingsmand for 1ste Kreds (Andræ) har anført, faae allermindeste Indflydelse paa den omtalte Resolution. Der staaer i denne midlertidige Paragraph, at, indtil den i Grundlovens § 22 bebudede Pensionslov udkommer, vil enhver Embedsmand, der efter samme Paragraphs „Bestemmelse bliver affædiget“ — altsaa som bliver affædiget efter den 5te Juni 1849 — „erholde Pension efter de hidtil fulgte Regler“. Det er mig virkelig usatteligt, hvorledes denne Bestemmelse skulde faae nogen Indflydelse paa den vedvarende Gyldighed af Resolutionen af

24de Mai 1848, hvori der er taget det omhandlede Forbehold, som forekommer mig ganske klart at gaae ud paa en Revision, ved hvilken den Vedkommende maa finde sig i, at der kan foregaae Forandring i Pensionen. Mere ligger ikke deri, saaledes som Udvalget ogsaa har antaget: Pensionen kan nedsættes til det Beløb, der strengt stemmer med Pensionsloven, men den kan muligens ogsaa blive staaende.

Det Udtryk, som den ærede 1ste Landssthingsmand talte om skulde findes i Udvalgets Betænkning, at Feilen bør rettes, staaer ikke i Nr. 6, saavidt jeg har kunnet finde, og der bør i alt Fald ikke lægges i dette Udtryk den Betydning, at nødvendigvis Noget af Pensionen skulde bortskræres; Feilen rettes ogsaa, naar den formelle Mangel berigtiges. Udtrykket staaer i den 9de Post, og har der den af mig anførte Betydning. Af Udvalgets Betænkning Pag. 713 vil det ogsaa sees, at Udvalget, som forhen bemærket, har tydeligen forudsat, at Regjeringen kunde antage, at der var Anledning til at lade Vedkommende beholde en højere Pension, end Pensionsloven hjemlede. Man har slet ikke indladt sig paa Spørgsmaalet om, hvorvidt det var billigt, at han beholdt den ham hidtil tilstaaede Pension, eller om den skulde nedsættes, hvorom aldeles Intet i Forhandlingerne forelaa; man har kun fremstillet de to Alternativer, som man antog klart fulgte af Resolutionen, saaledes som den foreligger. — Hvad endelig den Misforstaaelse angaaer, som jeg, efter hvad den ærede 5te Landssthingsmand for 1ste Kreds (Wesfely) har bemærket, skulde have gjort mig skyldig i, da kan det jo vel være, at jeg har misforstaaet, hvad der har været Revisorernes egentlige Mening; men jeg skal dog tillade mig at bemærke, at der vistnok foreligger idetmindste antagelig Anledning fra Revisorernes egen Side til at forstaae Udtrykkene saaledes, som jeg har forstaaet dem. Allerede i det Sted, som den ærede Landssthingsmand oplæste, forekommer det mig, at den af mig udtalte Mening ligger; der staaer: „Men, uagtet alt dette, maa Revisionen dog antage, at Resolutionens Hensigt virkelig har været, at Pensionen skulde forandres efter den nye Pensionslovs Regler, naar den udkom, altsaa